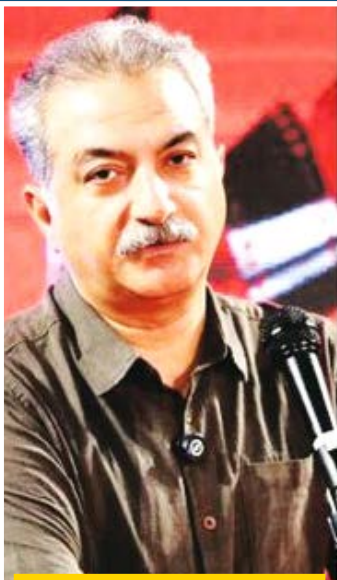

صاحب امتیاز: موسسه فرهنگی هنری صاد
مدیر مسئول و سردبیر: محمدرضا شفیعی
دبیر تحریریه: امیر افشار فتوحی

www.rooznamehsaba.com
rooznamehsaba

تهران - خیابان آیت الله مدنی - کوچه خجسته منش - پلاک ۵
تلفن: ۶-۷۷۵۸۲۴۲۲ فکس: ۷۷۵۴۸۲۴۵
چاپ: موسسه فرهنگی مطبوعاتی ایران
توزیع: نشر گستر امروز

دریک نشست مطرح شد:

سینمای اندیشمند ایران گیر افتاده

اشاره کرد و دلیل افول این نوع سینما را فقدان عمق اندیشه و معرفت فیلمسازان جوان نسل بعد دانست.

وی افزود: در دهه‌های بعدی همین تکرار بی رویه و بی کیفیت در سینمای اجتماعی، موجب اشباع این سینما در بازارهای بین‌المللی شد. با گذشت زمان و شدت گرفتن بحران‌های اجتماعی و سیاسی در کشور، سینماگران ایرانی به سمت فیلم‌های انتقادی و اعتراضی اجتماعی گرایش پیدا کردند.

جعفری تأکید کرد: نسل اول این فیلم‌های معترض، به دلیل عمق نگاه و تحلیل فیلمسازانشان، دارای اصالت و تشخیص بودند اما باز هم، این روش نیز شروع به تکثیر و کپی‌برداری در نسل‌های جوان‌تر کرد و این کپی‌برداری از جدیت محتوایی آثار بعدی کاست.

کارگردان فیلم «اشک هور» در ادامه به موضوع نظارت و کنترل سخت‌گیرانه‌تر دولتی پرداخت و گفت: هنرمند باید فرزند زمان خود و فیلم‌هایش آینه انعکاس‌دهنده شرایط اجتماعی و سیاسی باشد. مشکل زمانی ایجاد می‌شود که این چرخه از تعادل خارج شود و سهم بیشتری از آثاری که وارد عرصه بین‌المللی می‌شوند به فیلم‌هایی با مضامین سیاسی و سیاست‌زده اختصاص یابند.

وی سپس به تقسیم‌بندی انواع سینما در ایران پرداخت که عبارت است از سینمای دولتی، تجاری و مستقل و سپس اشاره کرد: سینمای دولتی یعنی فیلم‌هایی که با حمایت دولت و حکومت ساخته می‌شوند و البته این نوع حمایت از ابتدای انقلاب وجود داشته است و بسیاری از فیلم‌های موفق سینمای ایران در دهه‌های اولیه، با کمک کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان و بنیاد سینمایی فارابی ساخته شده‌اند. دسته دیگر، سینمای بدنه یا تجاری هستند که عمدتاً سرمایه‌گذاری بخش خصوصی روی این دسته از فیلم‌ها صورت می‌گیرد؛ فیلم‌هایی در ژانر کمدی، طنز و گاه‌درام اجتماعی. گونه آخر هم سینمای مستقل است که این سینما نه از دولت کمک می‌گیرد و نه از مافوق‌ساخت سینمای تجاری راعایت می‌کند، در ابتدای تشخیص و بسیار دغدغه‌مند بود. اما خلوص استقلال این نوع فیلم‌ها در یکی دو دهه اخیر آرام آرام زیر سوال رفت.

این فیلمساز تصریح کرد: سینمای اندیشمند و دغدغه‌مند ایران، بین نظارت سخت‌گیرانه و کنترل داخلی و جو منفی خارج از کشور گیر افتاده و رو به احتضار است. // **ایستنا**

منیر قیدی، کارگردان فیلم «دسته دختران»، دیگر سخنران این وبینار نیز با تمرکز بر تحولات ساختاری و محتوایی سینمای ایران در دهه‌های اخیر، از تغییر سلیقه عمومی و گسترش ژانرهای نوظهور مانند ژانر وحشت سخن گفت و فیلم‌هایی چون پوست و زوال را از نمونه‌های موفق این ژانر دانست.

وی در ادامه به موضوعاتی چون حضور پررنگ زنان در حوزه‌های فنی و کارگردانی، ظهور فیلمسازان مستقل جشنواره‌ای، گسترش پلتفرم‌ها و ارتقای سطح تکنیکی فیلم‌ها پرداخت.

قیدی همچنین از شکاف بین مسیر پخش آثار در داخل و خارج کشور گفت و تأکید کرد: نگاه سیاسی حاکم بر فیلم‌های ایرانی در جشنواره‌ها، مانع معرفی طیف متنوع‌تری از آثار شده است. این در حالیست که در دهه‌های هشتاد و نود، حضور زن کارگردان یا فیلمنامه‌نویس یک استثنا محسوب می‌شد، اما امروزه شاهد تثبیت حضور زنان در مقام کارگردان، فیلم‌بردار، صدابردار، صداگذار، تدوین‌گر و سایر حوزه‌های سینما هستیم.

کارگردان «ویلاهی‌ها» همچنین به ظهور نسل جدیدی از فیلمسازان مستقل و «جشنواره‌ای» اشاره کرد و افزود: بسیاری از فیلم‌های اول و دوم این فیلمسازان در جشنواره‌های بین‌المللی مانند ونیز، کن، برلین و لوکارنو موفق به دریافت جایزه شده‌اند.

قیدی در ادامه توضیح داد: امروزه زبان سینمای ایران در جهان ترجمه‌پذیر شده است و مخاطبان غیرایرانی با آن ارتباط احساسی برقرار می‌کنند، زیرا روایت‌های ماسا، انسانی و جهان‌شمول هستند.

مهدی جعفری، کارگردان و فیلمساز ایرانی در ادامه این وبینار، بحث خود را با تأکید بر نگاه محتوایی به فیلم‌ها آغاز و با اشاره به خاستگاه سینمای نوین ایران در ابتدای دهه ۶۰ شمسی و مدیریت موفق آن دوره، بیان کرد: به سینماگران آن زمان پیشنهاد حرکت بر یک بردار محتوایی داده و بر مفاهیم انسانی و اخلاقی در آثار تأکید بیشتری شد. فیلم‌های شاخص اولیه، به خصوص آثار زنده‌یاد عباس کیارستمی، مانند «خانه دوست کجاست» و سعید ابراهیمی فر مانند «نار و نی» ریشه در فرهنگ و ادبیات کهن ایرانی و شعر فارسی داشتند و اینگونه آثار بنیان‌گذار سینمای شاعرانه در ایران شدند که به سرعت در دنیای مخاطب پیدا کردند.

این فیلمساز به تکرار مضامین و کپی‌برداری از آثار موفق نسل اول

چند روز قبل همزمان با برگزاری جشنواره فیلم کن وبینار تخصصی «سینمای ایران امروز: روایت‌ها، آمار و آینده» با حضور چند سینماگر ایرانی برپا شد.

این وبینار با حضور محمدمهدی عسگرپور، کارگردان، رئیس هیئت‌رئیس خانه سینما و نایب‌رئیس آسیایی فیاف، مهدی جعفری، کارگردان، فیلمبردار و عضو هیئت‌مدیره کانون کارگردانان سینمای ایران و منیر قیدی، کارگردان و نویسنده با هدف ایجاد بستری برای گفت‌وگو درباره وضعیت کنونی سینمای ایران، ظرفیت‌های جهانی آن و چالش‌های موجود ویژه مخاطبین فرانسوی برگزار شده است.

در این جلسه محمدمهدی عسگرپور سخنان خود را با مروری تاریخی بر شکل‌گیری سینما در ایران آغاز کرد و به تبیین دوره اصلی سینمای ایران - پیش از انقلاب و پس از انقلاب - پرداخت و سپس با رویکردی تحلیلی و مستند به آمار با تأکید بر شکوفایی و رشد چشمگیر سینمای ایران پس از انقلاب، به کسب حدود چهار هزار جایزه بین‌المللی و حضور در جشنواره‌های مختلف اشاره کرد و توضیح داد: بالاترین فروش بلیت سینما در ایران مربوط به سال‌های پایانی جنگ ایران و عراق و یک سال پس از آن است که به بیش از ۸۰ میلیون بلیت رسید.

وی با مقایسه این آمار با حداکثر فروش اخیر سینما که به ۳۵ میلیون بلیت کاهش یافته، عوامل متعددی را در این افت تأثیرگذار دانست و تغییر فضای ارتباطات جهانی و تأثیر آن بر صنعت سینما و مهم‌تر از آن، سیاست‌های غلط و مدیریت‌های کوتاه‌مدت دولتی در طول سالیان اخیر را از جمله این عوامل برشمرد. این کارگردان و تهیه‌کننده سینما همچنین به افزایش ریسک سرمایه‌گذاری در سینمای ایران پرداخت و تصریح کرد: جایگاه ایران در تولید فیلم از رتبه هفتم در جهان که مربوط به حدود ۲۰ سال پیش است به رتبه پانزدهم تا هفدهم تنزل یافته است. این کاهش تولید و فروش بلیط، همگی نشان‌دهنده چالش‌های جدی در مسیر پیشرفت سینمای ایران است.

عسگرپور در بخش پایانی سخنان خود به تأثیر نظرات شخصی و سیاسی برخی ایرانیان بر گزارکننده جشنواره‌ها در انتخاب و دعوت از فیلم‌ها پرداخت و گفت: این موضوع نیز به نوبه خود پالس‌هایی نادرست به جوانان فیلمساز داخلی منتقل می‌کند و باعث تغییر نگاه آن‌ها در ساخت فیلم برای جشنواره‌ها می‌شود.

